

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 272/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], advokátska kancelária, [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 23 Er 892/2011 zo 14. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23 Er 892/2011 zo 14. decembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti po podrobnom opísaní priebehu uvedeného exekučného konania o vymożenie pohľadávky, v ktorom vystupovala ako oprávnená, okrem iného uviedla, že z dôvodov uvedených súdnou exekútorokou v oznámení z 8. novembra 2011, v ktorom poukázala na nemajetnosť povinného, a navyše, keď bol na majetok dlžníka vyhlásený konkurz, exekúcia mala byť zastavená bez navyšovania trov konania.

3. Okresný súd uznesením z 11. marca 2015 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol tak, že sťažovateľka je povinná uhradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 371,39 €. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom žiadala, aby okresný súd priznal súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 33,19 € s DPH, a nie aj cestovné náklady.

4. Okresný súd následne napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu z 11. marca 2015, pričom v odôvodnení tiež uviedol, že *„voľba exekútora je výlučne v dispozícii oprávneného a pokiaľ si oprávnený zvolí súdneho exekútora, ktorého sídlo je mimo trvalého bydliska alebo sídla povinného, musí si byť vedomý rizika, že ak dôjde k zastaveniu exekúcie z dôvodu, na základe ktorého uhrádza trovy oprávnený, ako je tomu v tejto veci, bude tieto trovy znášať on sám“*.

5. Sťažovateľka tiež poukazuje v sťažnosti na to, že okresný súd rozhodol vo veci bez náležitého zistenia skutkového stavu, bez zákonného vyhodnotenia dôkazov, a v tejto súvislosti nemala žiadnu možnosť vyjadriť sa k uplatneným trovám exekúcie a k listinám predloženým súdnemu exekútorovi, čo následne viedlo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. Okresný súd jej vec nesprávne právne posúdil, keď zle interpretoval príslušné

ustanovenia „*Exekučného poriadku a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách exekútorov*“. Považuje napadnuté uznesenie aj za arbitrárne a nepreskúmateľné, porušujúce jej označené základné práva podľa ústavy a dohovoru.

6. Sťažovateľka na základe uvedeného v petite navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol, že jej základné práva podľa ústavy a dohovoru označené v bode 1 napadnutým uznesením okresného súdu porušené boli. Súčasne sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia a toho, aby ústavný súd vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, a tiež rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, čo v danom prípade ústavným súdom zistené nebolo (pozri odôvodnenie napadnutého uznesenia na strane 2 až 4). Iba nesúhlas sťažovateľky s právnym posúdením veci podľa príslušných ustanovení Exekučného poriadku a dokonca príslušnej vyhlášky ako podústavnej normy, ktorých zlú interpretáciu sťažovateľka namieta, resp. nemožnosť vyjadriť sa k uplatneným trovám exekúcie, ešte neznamená, že boli porušené jej základné práva podľa ústavy a dohovoru.

11. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle, čo však jednoznačne nie je prípad sťažovateľky.

12. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a ku zrušeniu napádaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo.

13. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že aj v tejto veci námietky sťažovateľky vyjadrujú iba odlišný právny názor na preukázaný skutkový stav, avšak bez toho, aby indikovali relevantný ústavnoprávny rozmer, t. j. vecnú súvislosť týchto námietok s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru. V tejto veci nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, keďže sa svojou sťažnosťou domáha ochrany svojich práv v konaní o takú sumu, ktorá je podľa ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu, ako aj všeobecných súdov zjavne bagateľná (pozri m. m. II. ÚS 149/09, IV. ÚS 94/2014, II. ÚS 757/2014, II. ÚS 60/2015, II. ÚS 804/2015 a tam uvedenú judikatúru). Preto jej sťažnosť ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2016